

15 Sept. 1917.

No. 18.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

De geest en het lichaam zullen wederom in hunne volmaakte gedaante vereenigd worden; zoowel beenderen als gewrichten zullen tot hare eigene gedaante hersteld worden gelijk zij nu zijn; en wij zullen voor God gebracht worden, wetende zooals wij nu weten en eene volkomen herinnering hebben van al onze schuld.

Amulek, op het Westelijk halfrond, 82 jaar vóór Christus.

JOSEPH SMITH
de
PROFEET-LEERAAR.
Een Toespraak.

(Vervolg van blz. 264.)

Tegenover het geheele, enge, bekrompen idee van openbaring, als waarin geloofd door de Christenwereld, kondigde hij een breeder begrip aan. In plaats van te gelooven dat enkele weinige profeten, onder de Hebrëen, door God waren bezocht geworden en goddelijke inspiratie hadden ontvangen, voerde hij den Heere sprekende in, zeggende:

„Gij dwaas, die zeggen zal: een Bijbel, een Bijbel, wij hebben eenen Bijbel, en wij hebben geen enen Bijbel meer noodig! Hadt gij eenen Bijbel verkregen, indien het niet ware door de Joden? Weet gij niet dat er meer natiën zijn dan eene? Weet gij niet dat ik, de Heere, uw God, alle menschen geschapen heb, en dat ik mij degenen herinner die op de eilanden der zee zijn, en dat ik regeer boven in den hemel en beneden op de aarde, en ik mijn woord voortbreng tot de kinderen der menschen, ja, tot al de natiën der aarde? Want ik gebied allen menschen, zoowel in het oosten als in het westen * * * en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen opschrijven welke ik tot hen spreek * * * Zie, ik zal tot de Joden spreken, en en zij zullen het opschrijven; en ik zal eveneens spreken tot de Nephieten, en zij zullen het opschrijven, en ook zal ik spreken tot alle volkeren der aarde, en zij zullen het opschrijven.”

Joseph Smith voert eveneens een van de Nephitische profeten in, zeggende:

„Ziet, de Heere geeft genade aan alle volkeren van hun eigen natie

en tong, om Zijn woord te onderwijzen; ja, in wijsheid, en in alles wat Hij gepast ziet dat zij zouden hebben; daardoor zien wij dat de Heere raad geeft in wijsheid, overeenkomstig datgene wat juist is en waar."

In één uitnemende broederschap vereenigt deze leerstelling al de zoekers naar God, allen hunner die inspiratie ontvingen van den Allerhoogste, en die van uit de goddelijke Tegenwoordigheid waren voortgezonden om hunne medemenschen te leeren. Joseph Smith, zoo zeg ik, vereenigde hunne handen in één uitnemende broederschap van de door God geïnspireerde mannen van deze wereld. Niet dat al de profeten onder de onderscheiden geslachten gelijkelijk waren geïnspireerd; niet dat allen kwamen met eene volheid van de waarheid; niet ook dat allen het evangelie van Christus reeds hadden, maar, brachten zij met hunne boodschap al niet de stralende schittering van een overheerlijken dag, zij toch brachten iets als eene schemering welke een gedeelte verdreef van de duisternis van den nacht waarin de menschen van hunne respectieve geslachten hadden gewandeld. En zij, die in de dichtheid der duisternis hebben rondgetast, weten hoe welkom reeds de schemering is, hoe veel beter zij is dan de duisternis. Hoe vol adeldom is dit gezichtspunt van Gods handelingen met de kinderen der menschen met betrekking tot openbaring, wanneer vergeleken met het enge, bekrompen begrip wat heerschte in het begin van de negentiende eeuw, toen men het er voor hield dat de Hebreeuwsche Schriften al de woorden Gods aan de inwoners der aarde overgegeven, bevatten!

HET WEZEN GODS EN DE SOORT DAARVAN. Tegenover de leer dat God een onbelichaamd, onstoffelijk, aandoeningloos Wezen zou zijn, verklaarde de Profeet de luisterrijke leerstelling van een God met eigenschappen en aandoeningen die ook in den mensch teruggevonden worden, al is het dan ook op oneindig geringer en onvolmaakter schaal; verklaarde hij de leer van God in de menschelijke gedaante, de bezitter zijnde van de menschelijke hoedanigheden, maar dan geheiligd en volmaakt. In de eerste groote openbaring waarmede deze laatste bedeeing opende, aanschouwde onze Profeet, den Vader en den Zoon als afzonderlijke Personen, van elkander gescheiden; Personen in de gedaante van menschen, maar heerlijker en luisterrijker natuurlijk dan woorden hen zouden kunnen beschrijven. Door al de ontvangen openbaringen, en door al zijne onderrichtingen en toespraken heen, herbevestigt de profeet de oude leerstellingen der Schriften, de leerstelling van al de profeten, betuigende dat de mensch naar waarheid geschapen was naar het beeld van God, en dat God menschelijke eigenschappen bezit, bewustzijn namelijk, wil, liefde, genade, rechtvaardigheid, tezamen met macht en heerlijkheid — in één woord: een Mensch, „verheven en volmaakt."

SCHEPPING. — **DE WET DER ZELFSTANDIGHEID VAN DE STOF** —. In tegenstrijd met de leerstelling dat God het heelal uit niets heeft geschapen, betuigde en leerde de Profeet het dogma van de eeuwigheid der stof, der kracht en der wet, en hunne oneindige uitgestrektheid door heel de ruimte heen; dat scheppen alleen is: de wijselijk werkende veranderingen, gemaakt in de vormen der bestaande dingen, welke dingen zelve — in hun innigste bestaan — eeuwig zijn, de voortdurende veranderingen strekkende tot hoogere ontwikkelingen, van goed tot beter, of andere beweegredenen, strekkende tot hetzelfde doel.

VAN DEN OORSPRONG DES MENSCHEN. Tegenover de leerstelling die enkel slechts een aardsche afkomst aan den mensch toeschrijft, aan lichaam en geest beide; tegenover de leer die trachtte te onderwijzen dat het intelligente zijn van den mensch — het gemoed — een geschapen ding was, daar tegenover, zeg ik, leerde onze Profeet dat de „intelligente” niet geschapen of gemaakt is, noch zulks ooit wezen kan.” Hij leerde dat het intelligente zijn in den mensch, hetwelk de menschen „geest” noemen, en somtijds „ziel”, een uit zichzelf bestaand iets is, ongeschapen en eeuwig zooals God is, op zijn levenspad geplaatst door Hoogere Intelligenties om, dóór hun liefde en raad geleid, eigen bewustzijn en macht en heerlijkheid en vreugde te vermeerderen. Zoodanig stelt hij den mensch voor te zijn, en bekroont hem hierdoor nogmaals met de waardigheid behoorende aan zijnen goddelijken en eeuwigen aard.

VERKIEZING EN VERWERPING. In verband met die tegennatuurlijke leer dat God, door de uitoefening van Zijnen souverainen wil, sommige menschen en engelen zou hebben voorbeschikt tot eeuwig leven, terwijl hij anderen verordeneerde tot eeuwigen dood; en zulks niet om het goed of kwaad dat zij gedaan hadden of zouden doen, maar omreden Hij het, door Zijnen souverainen wil, zóó zou hebben gewild dat „het aantal van zoodanige menschen en engelen, aldus voorbeschikt, zóó in bijzonderheden en onveranderbaar, en het getal hunner zóó zeker en bepaald, dat het noch vermeerderd noch verminderd kan worden” — tegenover dit onnatuurlijk gezichtspunt van de leer der zaligheid voor het geslacht des menschen, verklaarde onze Profeet dat de zaligheid vrij is, en elke ziel des menschen in staat om zich daarin een aandeel te verwerven; alsmede dat de mensch verzekerd kon zijn van de hulp en de genade van God om hem te helpen in het verkrijgen dier zaligheid. Een aanhaling der Schriften toelichtende, waarvan verondersteld zoude kunnen worden dat deze passage de sectarische leer van Verkiezing en Verwerping zoude leeren, zegt de Profeet: „Onvoorwaardelijke uitverkiezing van personen tot het eeuwige leven, werd niet door de apostelen geleerd. God verkoos, of beschikte vóór, dat allen die geheiligd zouden worden,

„zalig zouden worden door en in Jezus Christus, en door gehoorzaamheid aan het evangelie.” Daarbuiten was er geene voorbeschikking noch uitverkiezing betreffende de zaligheid der persoonlijkheden.

Betreffende het lot van de niet onderwezen heidenen, alsmede met betrekking tot kinderen die in hunne jeugd sterven, of alvorens zij de jaren van toerekenbaarheid bereiken, onderwijst de leerstelling van Joseph Smith dat daar waar geene wet is gegeven, de mensch zonder wet geoordeeld zal worden, maar evenwel zal blijven staan binnen den cirkel van de genade van God, en dat aldaar hoop is, neen zekerheid, van eene uiteindelijke zaligheid voor de heidenen. „De heiden-volkeren zullen verlost worden, en zij die geene wet gekend hebben zullen toch een deel kunnen hebben in de eerste opstanding; en het zal voor hen verdragelijk zijn,” — zijn des Heeren woorden door middel van den Profeet.

En aangaande kinderen die sterven terwijl ze nog jong zijn, of alvorens zij de jaren der verantwoordelijkheid bereikten, leerde de Profeet dat de genade van God hen gansch en al omsluit. Zij zijn verlost van de gevolgen van Adam's overtreding, door de verzoening van Christus, en zelve zonder zonde zijnde, heeft de wet tegen de zonde geen macht over hen, en zijn zij gansch en al zalig, zonder doop of iets anders wat dan ook, door middel van de zuivere genade en rechtvaardigheid van God. „Kleine kinderen zijn levend in Christus, zelfs van af de grondlegging der wereld,” is eene leerstelling van den Profeet.

DE LEER DER EEUWIGE STRAF. Tegenover de leer van het verkrijgen van den hemel of het verwijzen worden naar de hel, in zich sluitende, zooals zij doet, de evangelijkheid der heerlijkheid aan de eene, en de eveneens evangelijke zwaarte der straf voor allen aan de andere zijde, geeft onze Profeet opnieuw getuigenis van de rechtvaardigheid van God in het daarstellen van een, in graden afgedeelden, staat van bestaan voor den mensch in het toekomstige leven, graden namelijk die verband houden met de vleeschelijke, zedelijke en geestelijke ontwikkeling van elke ziel des menschen.

Joseph Smith leerde aangaande dit onderwerp dat er vele koninkrijken van den Vader zijn waarin men leven kan, elk in de sfeer die gepast is voor zijnen aard, aanleg en den graad van zijne ontwikkeling. Menschen van den nieuweren tijd zouden zeggen, „aangepast aan den staat van zijne evolutie.” Hij leerde dat, evenals er eene heerlijkheid is als de zon, eene andere als de maan, en nog weer eene andere als die der sterren, zoo ook zal, in de toekomst, het menschedom bestaan in onderscheiden graden van heerlijkheid. En, even als de sterren des hemels in oneindigheid van graden verschillen met betrekking tot hare heerlijkheden, zoo eveneens zullen, in de toekomst, de menschen een bestaan leiden op plaatsen en in

staten van oneindige verscheidenheid van hunne intelligentie, kennis, smaak, en hetgeen zij verder verkregen hebben of geworden zijn, in verband met hunne neigingen en aspiraties. Met andere woorden: de omgeving zal zich aanpassen bij hunnen aard, met de altijd vooropgestelde mogelijkheid om beide, zoowel de omgeving als de aard, te verbeteren, totdat, door elk intelligent zijn, door elk mensch, eene volheid van vreugde is verkregen geworden.

Aldus verkondigde Joseph Smith een stelsel van positieve en daadwerkelijke leerstelling betreffende de toekomst des menschen, welk stelsel geheel in harmonie is met de, betrekkelijke, aanspraken op rechtvaardigheid en genade; in overeenstemming verder met de menschelijke rede en met de goddelijke wet. Hij maakte het feit bekend dat:

„Eeuwige straf Gods straf is.”

„Eindelooze straf is Gods straf.”

Dat is te zeggen: de straf voor de zonde, wat slechts eene andere wijze van zeggen is als „boete” voor het doen van slechte dingen, neemt den naam aan van Hem in wiens naam de straf, of boete, wordt toegepast. Dat enkel is „Gods straf” of „eeuwige straf.” De straf neemt den naam aan van Hem in wiens autoriteit zij voltrokken wordt. Meer nog, de boete zal altijd de overtreding der wet volgen, in eeuwigheid zoowel als in datgene wat wij tijd noemen. Zoolang de wet bestaat moeten er ook straffen of boeten bestaan. Zij zijn de noodzakelijke metgezellinnen der wet; zonder haar zijn de wetten enkel slechts nulliteiten. Maar omreden de „straffen” zoogenaamd, den naam aannemen van Hem op wiens gezag zij worden ten uitvoer gelegd, en omreden de wet, noodzakelijkerwijze, in evenwijdigen loop door de boete wordt vergezeld, — daarom zal er altijd straf blijven bestaan voor de schenders der wet. In andere woorden: daarom is de straf „eindeloos.” Maar hieruit volgt niet dat elke overtreder der wet de straf daarvoor eeuwig zal hebben te lijden. Zoodanig een begrip zou in tegenstrijd zijn met de rede, en zou de rechtvaardigheid en de genade van God benadeelen. Hoewel men dient te gelooven dat straf volgen zal op de overtreding der wet, heeft toch de overtreder enkel slechts deel aan die straf voor zoover noodig is de wet te handhaven, en des overtreders eigen toestand te verbeteren; waarna, en dit kan niet worden ontkend, de genade haar recht kan laten gelden; en de persoon, eens een overtreder zijnde, kan dan, zoo laat ons hopen, voortgaan te wandelen in overeenstemming met de wet, en heengaan in vrede.

En aldus, langs heel de lijn van godsdienstige dwaling, zooals in de dingen hier opgesomd is uiteengezet, bevestigde Joseph Smith de waarheid van God, en handhaafde die voor de wereld. Had hij niets meer dan dat gedaan, als dit het eenige was geweest door onzen Profet, in het wereldsche koninkrijk der gedachte, gedaan, — dan reeds

was het gerechtvaardigd hem te beschouwen als de Amerikaan der geschiedenis die den meest machtigen invloed over zijne landgenooten had uitgeoefend. Maar in plaats dat dit het eind is geweest van hetgeen door hem gedaan is geworden, was het slechts het begin van zijn levenswerk; enkel slechts het toebereiden van den grond voor den nieuwen tempel van godsdienst en wijsbegeerte die opgericht moest worden; was het slechts het wegzenden der ongerijmdheden van de oude stelsels, om den weg te bereiden voor de komst van nieuwe systemen der gedachte, die in harmonie moesten zijn met de versche kennis van een nieuw en glorierijk tijdperk, — de inluiding van het duizendjarige rijk.

Ik vraag mij af of ik het wagen mag hier in schets de aanbeveling te teekenen voor dat stelsel? Met uwe toestemming alzoo: In de aller-eerste plaats dan is het noodig u te zeggen dat ik alle ideeën gebruiken zal, alle leerstellingen, alle beginselen der wijsbegeerte en der wetenschap, der uitleggingen enz., zoowel direct als indirect, die ik ter kennis van de wereld gebracht vind door Joseph Smith. Want hoewel de hier gebruikte leerstellingen gevonden worden in het Boek van Mormon, en toegeschreven dienen te worden, voor zoover het hun oorsprong betreft, aan de profeten onder het aloude Amerikaansche volk, zoo is toch de wereld van thans hare kennis van deze dingen verschuldigd aan de vertaling van het Boek van Mormon door Joseph Smith. Zoo ook wat betreft het Boek van Mozes en het Boek van Abraham. Zoo eveneens wat betreft de openbaringen in de Leer en Verbonden. De wijsbegeerte en godsdienstige beginselen die in deze werken gevonden worden zijn door God gegeven, maar Joseph Smith ontving ze, en gaf ze uit, en voor het doel wat wij hier op het oog hebben, beschouwen wij ze als zijne leerstellingen en zijne wijsbegeerte, zoowel als die uitingen welke de stof uitmaken van de onderwerpen van zijn eigen toespraken.

VI.

DE WIJSGEERIGE LEERSTELLINGEN VAN DEN PROFEET.

DES PROFETEN BEPALING VAN WAARHEID. Onbetwifelbaar is de kwestie van wijsbegeerte: Waarheid. En nogmaals ongetwijfeld, zou de wijsbegeerte in haar onderzoek naar de Waarheid ten zeerste geholpen zijn als zij een klaar begrip had van datgene wat zij tracht te vinden. Vandaar de belangrijkheid van een klare en afdoende bepaling van Waarheid. Want omtrent dit punt is het dat de grootste moeilijkheden verrijzen voor het menschelijk intellect. Zoo goed als algemeen wordt toegestemd dat tot op de eerste jaren van de negentiende eeuw geene bevredigende bepaling van Waarheid was gevonden geworden. Toen Jezus geboeid voor Pilatus' rechterstoel stond, en verklaarde dat Hij

gekomen was om der Waarheid getuigenis te geven, stelde Pilatus, — hetzij spottend of wel uit ernstige nieuwsgierigheid, wij kunnen dat allicht niet weten, de vraag: „Wat is waarheid?“ De goddelijke Man echter gaf geen antwoord. De meeste verklaarders zeggen dat, zonder op een antwoord te wachten, de Romeinsche stadhouder uit de gerechtszaal ging om tot de tierende Joden buiten de deur, te spreken; en een ieder betreurt de gelegenheid die daar verloren ging om een goddelijk antwoord op die vraag te erlangen. Zekere uitleggers, verwijzende naar de vraag van Pilatus, zeggen tot hem: „Gij brengt de vraag der vragen ter sprake, welke de denkers van alle eeuw hebben gesteld, maar die nog nooit door iemand is beantwoord.“

Een zeker schrijver, geen geestelijke, stelt hetzelfde geval voor als volgt: „Wat is waarheid? was de geestdriftige eisch van een Romeinschen stadhouder, geuit bij een van de meest gewichtige gelegenheden in de geschiedenis. En de goddelijke Persoon die voor hem stond, en tot wien de vraag gericht was, gaf geen antwoord, — tenzij dan dat juist Zijn zwijgen het antwoord bevatte. Dikwijls en vergeefs is die eisch vóór dien gesteld, en dikwijls en vergeefs sedert dien. Niemand heeft nog ooit een voldoende en bevredigend antwoord gegeven.“

Bij wijze van historische toelichting tot deze verklaring, merkt onze schrijver nog het volgende op:

„Toen, ten tijde van het aanbreken van den dageraad der wetenschap in Griekenland, de aloude godsdienst verdween als een mist bij het opkomen van de zon, werden de vrome en denkende menschen van dat land in eenen toestand gebracht van intellectueele wanhoop. Anaxagoras roept, klagende, uit: „Niets kan worden geweten, niets kan worden geleerd, niets kan zeker zijn, onze zintuigen zijn te begrensd, het intellect is zwak, en het leven te kort.“ Xenophanes vertelt ons dat het voor ons onmogelijk is te weten, zelfs dan wanneer wij uiting geven aan de waarheid. Parmenides verklaart dat heel de constitutie van den mensch hem weerhoudt zich van de absolute waarheid te vergewissen. Empedocles getuigt dat alle wijsgeerige en godsdienstige stelsels wel onbetrouwbaar moeten zijn omdat wij geen maatstaf bezitten waarbij zij getoetst kunnen worden. Democritus beveert dat zelfs de dingen die waar zijn ons geene zekerheid mede kunnen deelen; dat het eindresultaat van des menschen vragen naar waarheid de overdenking is dat het schepsel onbekwaam is tot absolute kennis; dat, zelfs al is de waarheid in zijn bezit, hij er niet zeker van kan zijn. Pyrrho poogt ons het noodzakelijke ervan te doen inzien om ons oordeel op te schorten, aangezien wij geen toetssteen der waarheid hebben. Zóó diep een wantrouwen deelde hij zijn volgelingen mede, dat zij de gewoonte hadden aangenomen te zeggen: „wij bevestigen niets, zelfs niet datgene wat wij niet bevestigen.,,

Epicurus onderwees zijnen leerlingen dat de waarheid nimmer door de rede kan worden bepaald. Arcesilaus, beide ontkennende, de intellectueele en de tot de zinnen sprekende kennis en wetenschap, erkende in 't openbaar dat hij niets wist, zelfs niet zijn eigen onkunde! De algemeene conclusie waartoe de Grieksche wijsgeeren kwamen, was deze: dat, met het oog op de elkander tegensprekende bewijzen der zintuigen, wij de waarheid niet van den leugen kunnen onderscheiden; terwijl de onvolmaaktheid der rede zoodanig is dat wij de juistheid van eenige wijsgeerige uitlegging niet kunnen bevestigen.

Ik geef deze aanhalingen om aan te toonen dat er geene voldoende bepaling van Waarheid, noch in de oude, noch in de nieuwere tijden, noch in de wijsbegeerte, noch in de godsdienst, gegeven is geworden, en tevens om de aandacht te vestigen op het feit dat zoo wanneer Joseph Smith eene bepaling heeft gegeven van de Waarheid, die met zóó onweerstaanbare kracht aan het mensdóm is verschenen, het eene sterke, origineele uiting moet zijn, eene openbaring van de allergrootste belangrijkheid. En eene zoodanige bepaling heeft hij, geloof ik, gegeven. In 1833 zeide hij:

„Waarheid is de kennis der dingen zooals zij zijn, zooals zij waren, en zooals zij zijn zullen.”

Dit houdt ik voor de volkomenste bepaling van Waarheid, gevonden in de menschelijke letterkunde. Zij houdt verband met betrekkelijke waarheid, met absolute waarheid, en met de waarheid die zich pas in de toekomst zal ontvouwen en ons geworden.

Tegengeworpen kan worden dat deze bepaling mank gaat voor zooverre als het schijnt dat zij Waarheid aan kennis afhankelijk stelt. „Waarheid” zoo zegt de uiteenzetting, „is de kennis der dingen zooals zij zijn”, enz. Dit gedeelte der bepaling houdt hoofdzakelijk verband met betrekkelijke Waarheid. „De waarheid zooals zij aan ons verschijnt,” zegt S. Baring-Gould, „kan slechts betrekkelijk zijn, omreden wij maar beperkte schepselen zijn, slechts maar een beperkt begrip en oordeel hebben. Wij stellen alleen datgene op prijs wat voor ons zelve waar is, niet wat in 't algemeen waar is.”

(Wordt Vervolgd).

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie van de Arnhemsche hoofdafdeeling zal aldaar worden gehouden op Zondag 7 October a.s.

Drie vergaderingen zijn uitgeschreven, om 10, 2 en om 6 uur. De eerste twee samenkomsten te houden in de zaal Walstraat 6, en de avondbijeenkomst is belegd in het Loge-gebouw, Rijnstraat.

Al de zendelingen, leden, vrienden en verdere belangstellenden zijn hartelijk uitgenoodigd de vergaderingen bij te wonen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De morgenvergadering van de conferentie, gehouden te Amsterdam op Zondag 26 Augustus, vond plaats in de „Geelvinck”. Leiding was, evenals van alle vergaderingen betrekking hebbende op deze conferentie, in handen van Pres. D. v. d. Berg.

De vergadering zong „Wij danken U Heer, voor Profeten,” terwijl het openingsgebed uitgesproken werd door Zendingspresident John A. Butterworth, waarna het koor zong „Heer, wij komen tot U.” Directeur van het zangkoor was Broeder Frans Wiegel. Na een welkomstwoord, uitgesproken door den leider, werd Pres. Rulon J. Sperry, van Arnhem, opgeroepen als eerste spreker. Door een aantal aanhalingen uit den Bijbel werd aangetoond dat 's menschen bestaan niet pas een aanvang had genomen bij de intrede van dit leven, maar dat des menschen geest gewoond had met God in de hemelen vóór de aarde gegrondvest was. Satan met zijn volgelingen woonden daar eveneens, maar omreden hunne ongehoorzaamheid waren zij uitgeworpen geworden, en ontstoken van het voorrecht een lichaam met zich te mogen dragen. (Openb. 12.) Ongetwijfeld herinneren de booze geesten zich wat in dit voorbestaan heeft plaatsgegrepen, maar voor hen die aardsche lichamen hebben ontvangen is zoowel het eeuwige verleden alswel de eeuwige toekomst met een sluier omtogen, uitgezonderd voor hen dien het door den Heiligeu Geest is bekend gemaakt. Dit leven is een resultaat van het voorbestaan, en het hiernamaals zal in overeenstemming zijn met datgene wat wij hier hebben gedaan.

Ouderling Elbert Stephenson van Utrecht, was de volgende spreker. Hij zeide dat het absoluut noodzakelijk was om zaligheid te kunnen verkrijgen, de beginselen van het evangelie te gehoorzamen. De eerste stap in de richting van die verlangde zaligheid werd zeer duidelijk verklaard door Petrus op den dag van het Pinksterfeest, toen hij namelijk zeide tot de Joden: „Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt tot vergëving der zonden, en gij zult den Heiligen Geest ontvangen.” (Hand. 2:28.) Spreker verwees verder naar het geval van den melaatschen Naäman, om aan te toonen dat, om resultaten te verkrijgen, gehoorzaamheid noodzakelijk is.

Nadat het koor „Verlangen naar Jezus” gezongen had, werd Pres. Wm. Dalebout van de Rotterdamsche Conferentie, als spreker geroepen. De gedachte opvolgende van den eersten spreker, zeide hij dat de

mensch eeuwig is, zonder begin en zonder einde. In onzen staat van voorbestaan hadden wij, als broeders en zusters, omgang met elkander, en God kende de karakters van ons allen, en naar aanleiding van die kennis bepaalde Hij de tijden dat wij naar deze aarde zouden komen, alsmede wat de grenzen van onze inwoning zouden zijn. (Hand. 17: 16.) Om een zekere reden dan, door God gekend, zijn sommigen onzer geboren in het eene, en anderen weer in een ander land; sommigen geboren doof, blind, en ziekelijk, terwijl weer anderen sterk en gezond ter wereld komen; sommigen arm, en anderen daarentegen weer rijk. De toestanden in het voorbestaan waren ongetwijfeld de oorzaken van dit alles. God weet wat voor Zijne kinderen het beste is. Spreker haalde het voorbeeld aan van een blinden man die zeide in zijnen toestand dankbaar te zijn omdat, zoo zeide hij, niemand hem kon verzekeren dat hij dezelfde vreugde zoude genieten die hij genoot waar hij nimmer het licht had aanschouwd.

Ouderling Kreutzer van Rotterdam nam enkele minuten in beslag door zijne getuigenis te geven van de waarheid der volheid van het „Mormonisme”. Wij komen om der wereld te verklaren dat Joseph Smith een waar Profeet was van den levenden God, alsmede om geloof te prediken, bekeering en den doop, en om handelend op te treden in den naam van den Heer Jezus Christus. Spreker zeide inderdaad dankbaar te zijn zich te tellen onder de Heiligen der Laatste Dagen. Hij vermaande allen om het evangelie na te leven zoodat de zegeningen daarvan ontvangen mochten worden.

Na het zingen van het koor „Volhardt in het goede”, werd de dankzegging uitgesproken door den leider, D. v. d. Berg.

De namiddagvergadering begon om 2 uur, en werd gehouden in de gewone vergaderzaal Nes 27-29. Nadat gezongen was geworden een der schoone liederen Zions, werd het gebed opgedragen bij monde van Pres. Rulon J. Sperry, waarna de vergadering wederom zong „Als er liefde heerscht.” Pres. Mahonri A. Josephson van de Groninger Conferentie was de eerste spreker. Er is, zooals reeds dezen morgen verklaard werd, een voorbestaan, zoo zeide spreker, en even zeker zal er een hiernamaals zijn. De geesten sterven nimmer. De vleesche-lijke lichamen sterven, maar de geesten keeren terug naar God die hen gegeven heeft, en in de opstanding worden zij weder vereenigd, in welken toestand zij alsdan voortgaan tot volmaking. Geene eeuwige volheid kan er zijn tenzij deze vereeniging is tot stand gebracht. Nadat Jezus gekruisigd was is Hij naar het Paradijs gegaan, of wel de Geestenwereld, en predikte daar de geesten die in de gevangenis waren. Hij ging evenwel Zijns Vaders heerlijkheid niet binnen dan nadat de hereeniging van zijn lichaam en geest had plaats gehad. Hierdoor valt het te zien dat „paradijs” en „hemel” twee verschillende en afzonderlijke plaatsen zijn.

Ouderling B. F. Seely, van Rotterdam, zeide zich zeer blijde te gevoelen aanwezig te zijn op eene conferentie van Heiligen der Laatste Dagen, om den zoeten Geest des Heeren te genieten die altijd bij dergelijke gelegenheden openbaar wordt. Hij verheugde zich het voorrecht te hebben zijne hulp te mogen bieden om het werk des Heeren voorwaarts te doen gaan, en zijn eenigst verlangen was voort te gaan en het beste te doen wat hij kon, opdat de Geest des Heeren door hem, bij zijn werk, genoten mocht kunnen worden.

Ouderling Wilford Hilton van Utrecht was zeer blijde het voorrecht te hebben enkele woorden te mogen zeggen met betrekking tot het evangelie van Christus. In enkele woorden besprak hij sommige van de aangelegenheden van het Koninkrijk Gods. Vier afdeelingen zijn er in een koninkrijk, namelijk: een koning, wetten, wettige ambtenaren en onderdanen. Deze onderdeelen zijn ook noodig in het Koninkrijk van God. Verordeningen door onwettige ambtenaren bediend, zijn van geene waarde. De zendelingen van de Heiligen der Laatste Dagen komen in de wereld om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, omreden ware autoriteit dien-aangaande nergens anders gevonden wordt.

Ouderling Louis M. Griffiths van Groningen, verklaarde dat het „Mormonisme” der wereld is ingebracht in vervulling der profetieën. De Kerk van Jezus Christus is gebouwd op de rots van openbaring. De Heere zal niets doen tenzij Hij het Zijnen dienstknechten, de profeten, bekend heeft gemaakt. (Amos 3:7.) Waar zijn de kerken in de wereld van daag die beweren openbaringen te hebben ontvangen van God? Zonder die openbaringen echter kan de ware Kerk van God niet gefondeerd worden.

Ouderling Herbert Williams van Amsterdam was, in de namiddag-vergadering, de laatste spreker. Hij gevoelde zich gelukkig zijne getuigenis te kunnen geven. Aangezien er vele godsdiensten zijn in de wereld dienden wij een nauwkeurig onderzoek in te stellen, om te ontdekken welke van alle dezen de waarheid is. Zeker is dat, wie ook, het „Mormonisme” onderzoekt, in ernst en nederigheid, eene getuigenis zal ontvangen van de waarheid ervan.

De vergadering werd tot slot gebracht door het zingen van „Hoog op der bergen kruin”, terwijl de dankzegging uitgesproken werd door Ouderling N. Leslie Andrus, van Arnhem.

De avondvergadering werd wederom gehouden in de „Geelvinck”, alwaar door het koor, bij opening, werd gezongen Lied 40 uit de „Heilige Lofzangen.” Pres. Wm. Dalebout opende met gebed, waarna een dubbel mannenkwartet een schoon nummer ten beste gaf.

Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van „De Ster” was de eerste spreker. Door critiek te leveren op de volledigheid van de verzameling van Heilige Schriften die wij gewoon zijn den Bijbel te

noemen, trachte spreker duidelijk te maken dat niet alleen de Heiligen der Laatste Dagen het recht hebben geloof te koesteren in de aan hen overgeleverde Schriften die de geschiedenis bevatten van een deel van hetgeen plaats gegrepen heeft op het Westelijk vasteland, maar dat het zelfs onnatuurlijk zoude zijn te veronderstellen dat de Bijbel alle woorden Gods zoude bevatten, aangezien God een God is van alle volkeren, en Hij Zijn woord zoowel voortbrengt tot de eene als tot de andere natie. Aan de hand van verschillende uitspraken van den Bijbel zelf werd aangetoond hoe belangrijk het gedeelte verondersteld moet worden van inhoud te zijn geweest, wat verloren raakte door den loop der tijden, alsmede hoe onvolkomen de vertaling van het overgeblevene is geweest, allemaal redenen om uit te zien naar nieuwere openbaringen, welke dan ook gekomen zijn, en die heel wat wolken van duisternis hebben weggevaagd. De Heiligen der Laatste Dagen beweren niet alleen deze openbaringen te hebben ontvangen, maar tevens de van God bemachtigde uitdeelaars daarvan te zijn, waarvan het onderzoek elkeen wordt aanbevolen waarmede Gods afgezanten in aanraking komen.

Door het koor werd daarna gezongen. „Het Lied des Levens,” waarna het woord gegeven werd aan Zendingpresident John A. Butterworth. Voortbouwende op hetgeen vorige spreker had ten berde gebracht, deelde spreker mede dat niettegenstaande de onvolkomenheid van den Bijbel, de „Mormonen” toch er in gelooven als zijnde de kern en oorsprong ervan van God geïnspireerd. De aandacht wordt, met betrekking tot profetie in den Bijbel, betreffende de voortkoming van het Boek van Mormon, gevestigd op Ezechiël 37, waarin klaar en duidelijk wordt aangetoond dat de oorspronkelijke zegeningen beloofd aan het zaad van een der zonen Jozefs, hunne vervulling hebben gevonden in „het hout” van Efraïm en „het hout” van Juda, die, voorstellende den Bijbel en het Boek van Mormon, tezamen genomen zouden worden en gemaakt tot een eenig „hout”. De zegeningen aan de zonen van Jozef gegeven moeten, zoowel als andere van Godswege uitgesproken profetieën, vervuld worden, terwijl er, in den Bijbel, toch nergens sprake is van de vervulling in die woorden opgesloten, weshalve onze blikken als van zelve gericht worden naar dat andere boek wat de geschiedenis vermeld van die groote volkstammen die zich op het aangezicht van het westelijk vasteland hebben ontwikkeld. Verhaald wordt verder door den spreker hoe het volk van Nephi daar op het westelijk vasteland heeft geleefd, hoe zij gedurende langen tijd grooten voorspoed kenden, maar ook hoe zij, toen zij afgingen wijken van de geboden des Heeren, tot zonde en verval kwamen, duidelijk daarin doende uitkomen dat ook hier de straf de zonde onvermijdelijk volgt.

Laatste spreker was de leider zelf, Pres. D. v. d. Berg van de

Amsterdamsche hoofdafdeeling. Waartoe, zoo spreker, zijn deze zendingen uit Amerika gekomen om hier het evangelie te prediken? De zending van de „Mormoonsche” Ouderlingen is evenals de zending van Johannes den Dooper, die kwam om bekeering te roepen tot zijne tijdgenooten. „Bekeert u, want het Koninkrijk Gods is nabij.” Zoo ook thans is het Koninkrijk Gods nabij. De wereld van thans verkondigt slechts een klein en gering deel van het evangelie, en heeft geen priesterschap wat van God volmacht heeft ontvangen. Onderscheiden punten worden verder aangehaald waaruit blijkt dat het „Mormonisme” beduidend afwijkt van de gangbare leeringen van dezen tijd, en tot slot wordt elkeen opgewekt zich te vergewissen van de boodschap door deze eenvoudige mannen gebracht, waartoe ruimschoots gelegenheid wordt geboden door de lectuur die voor een deel vrijelijk wordt uitgegeven, en voor een ander deel tegen zeer matigen prijs beschikbaar wordt gesteld.

Nadat ten slotte door het koor nog weer een schoon lied gezongen was, werd deze laatste samenkomst waarin tal van vreemdelingen waren opgekomen om te luisteren, met dankzegging gesloten door Ouderling F.^oO. Jones.

Druk werd bij den uitgang gebruik gemaakt van de gelegenheid om zich van lectuur te voorzien, en tal van exemplaren van het Boek van Mormon, alsmede van „Stem tot Waarschuwing”, werden verkocht. Enkele adressen werden opgeschreven alwaar later bezoek kon worden gebracht tot verdere uiteenzetting van de denkbeelden van het „Mormonisme”.

Op Zaterdag 25 Augustus was in de gewone vergaderzaal Nes, eene priestervergadering gehouden voor de zendingen die werkzaam zijn in de Nederlandsche Zending. Alle aanwezigen hadden het voorrecht hunne getuigenis te geven, en gaven tevens verslag van hunnen zedingsarbeid. Vele goede woorden van aanmoediging werden ontvangen, in het bijzonder van Zedingspresident John A. Butterworth. De Geest des Heeren werd in rijken overvloed genoten. 's Avonds van denzelfden dag werd, eveneens een succesvolle, vergadering gehouden van het Lokale Priesterschap, alsmede van de ambtenaren verbonden aan de onderafdeelingen van de organisatie. Ook hier schenen al de aanwezigen zich te verheugen in den geest van hunne roeping en waren allen vol ijver om voort te gaan het werk te doen wat op hunne schouders was gelegd.

Ten slotte dient nog verslag te worden gegeven van een openbare vergadering die, in verband eveneens met de gelegenheid van deze conferentie, plaats greep te Haarlem, aan den avond van den 24sten Augustus. Voor dat doel was de zaal afgehuurd van „Het Blauwe Kruis”, alwaar als sprekers optraden de Presidenten Dalebout, v. d. Berg en Butterworth. Met groote belangstelling werd aldaar eveneens

geluisterd naar de uiteenzettingen van de beginselen van het evangelie, terwijl omstreeks 70 vreemdelingen aanwezig waren. Aan het eind werden 11 exemplaren van het Boek van Mormon verkocht en eenige „Stemmen tot Waarschuwing”, terwijl voorts een groot deel van de kleinere propagandalectuur vrijelijk werd uitgegeven.

Wij gevoelen te kunnen zeggen dat de verschillende bijeenkomsten bij deze gelegenheid gehouden, een waar succes mogen worden geheeten. Voor de Heiligen die inderdaad een geestelijk feest genoten zoowel als voor de vreemdelingen die hierdoor in nauwere aanraking werden gebracht met de „Mormonen” en daardoor de gelegenheid werd geboden de waarheid omtrent onze zoo veel, en dikwijls zoo slecht, besproken „secte” te vernemen.

Wij zouden aan onzen plicht te kort doen wanneer wij, onder dankzegging aan elkeen die medehielp deze samenkomsten te doen slagen, niet met een enkel bijzonder woord van lof melding maakten van het Amsterdamsche Zangkoor wat ons op zoo overschoone wijze de „Liederen Zions” voorzong. Zoowel leden van dat koor, als de leider ervan, Broeder Wiegel, wenschen wij van harte geluk met hunne welgeslaagde pogingen om inderdaad „opluistering” te geven aan de verschillende bijeenkomsten. Moge, onder den zegen des Almachtigen, voor wiens werk dit alles ondernomen werd, deze en soortgelijke conferenties steeds strekken tot vermeerdering van den bloei van Zijn Koninkrijk.

RIJMPREEKJES.

4. — „Ik zal niet schreien”.

Ik zal niet schreien jaren lang, niet roepen: „Keer, mijn waarde“, maar, o, zoo lang zonsondergang en — opgang sieren de aarde, zoo lang zal 'k missen, eenzaam, ach! uw hand, uw stem, uw kus, uw lach.

Uw naam wordt door mijn mond gespaard, want wat zou 't vreemden deren, dat eens een plotsen storm mijn gaard in naaktheid kwam verkeeren, en gij toen gingt, en in uw steê Stilzwijgen stond in wâ van wee?

Dit scheiden, neen, is niet voor goed, want gaan hier traag mijn schreden, licht vindt in de eeuwigheid mijn voet het pad door u betreden; ik zet mijn levenstaak dus voort en wacht op 't opengaan der poort.

(Naar het Engelsch van Ellen M. H. Gates.)

Juist! zet uw levenstaak hier voort! Dat zal uw leed verzachten lang vóór het opengaan der poort, en korten 't lange wachten. Uw levenstaak — verbeter u! Uw toekomstlot ligt in het NU!

Zielslieve geesten gaan ons voor. Zal hunne ontwikkeling kwijnen? Zij klimmen op van gloor tot gloor! En wie eens wil verschijnen in hunne sfeer, hem stuw' de plicht, neen: liefdetzaak! naar 't reinste licht.

FRANK I. KOOYMAN.

WAT IK ZAG EN . . . . WAT IK LEERDE.

Niet voor allen is het weggelegd om te zien en te leeren, en toch . . . voor alle levende zielen is er minstens eenmaal in dit leven een kans geweest om te zien en te leeren; de massa evenwel laat die kans voorbijgaan gelijk een schip in den nacht voorbijgaat en waarvan het bestaan vergeten wordt.

— — — — —

Toen men ook bij mij kwam en hun leven mij toonde, hun leven op stoffelijk en op geestelijk gebied, zag ik het schoone dat leefde in het evangelie van liefde dat zij predikten, en hetwelk, door middel van Joseph Smith, weer hersteld was op aarde. Zag ook ik de reinheid die doorstraalde in hun dagelijksch leven, zag ook ik dat het evangelie in al'zijne volheid kon gepredikt worden onder het mensdom, zag ook ik dat het mogelijk was dat op zieken de handen konden worden gelegd, door de roepstem van de goddelijke kracht die uitging van de dragers van het priesterschap, en dat daardoor de zieken konden worden geheeld en genezen. Zag ook ik dat, wanneer men geloof had men kon herstellen. Ik zag, kortom, dat er maar één weg was om tot het volle licht van het evangelie te komen, door namelijk gedoopt te worden zooals onze Zaligmaker gedoopt was, door onderdompeling in het water, om daarna door het opleggen der handen in de gelegenheid te worden gesteld den Heiligen Geest te ontvangen.

Door 't zien van dit alles kwam ik tot de overtuiging dat, wilde ik behouden tot de eeuwige woningen terugkeeren, ik mij moest onderwerpen aan dezelfde inzetten waaraan al de oprechten van hart zich onderwierpen, de begrafenissen namelijk in het water om gereinigd te worden van de wereldsche zonden.

Tot op dezen dag gevoel ik er vreugde over mij geplaatst te hebben op den evangelieweg van het „Mormonisme”, omdat die weg leidt tot hooger geestelijk leven en grootere lichamelijke reinheid en volkomenheid.

Het evangelie heeft mij geleerd te vertrouwen op de Wijsheid van boven; het heeft mij geleerd om vele van de genotmiddelen die in de wereld oorbaar worden geacht, als kwaad te beschouwen, omdat zij, weliswaar langzaam, maar daarom niet minder zeker, het lichaam ondermijnen en den geest doen ontaarden.

Door de kennis, gekweekt door middel van het evangelie, is het mij gebleken dat een onrein lichaam onmogelijk een reinen geest kan herbergen; dat het één onafscheidelijk is van het ander; dat alleen dan als onze vleeschelijke tabernakel rein is de geest die daarin huist, strekken kan tot het verkrijgen van hooger intellect. Dat is een der grootste dingen die ik door het evangelie leerde.

Wat ik ook leerde door de wijze inzetten van het evangelie is :

volkomen beheersching van den wil. Was ik vóór dezen niet zoo sterk doordrongen van de noodzakelijkheid om de voorschriften van het „Mormonisme” na te leven, omdat allicht de zekerheid ervan niet zoo goed tot mij was doorgedrongen, thans ben ik er mij volkomen van bewust dat door het naleven van de inzettingen van onzen godsdienst er groote vrede tot mij is gekomen, en een groot licht voor mij is ontstoken. Ook onder het conflict wat thans plaats grijpt onder de volkeren leerde mij het „Mormonisme” volkomen overgave en volkomen berusting en vrede; groote vrede is in mijn hart nedergedaald, zoodat mijn verder levensdoel klaarlijk staat afgebakend. Als alle menschen slechts den wil van onzen Hemelschen Vader wilden doen dan zou het beeld van onzen tijd zeker in het teeken van algemeene liefde staan.

Dat ook leerde mij het „Mormonisme”.

Ik zou voort kunnen gaan tot in het oneindige, omdat het evangelie van liefde zoo grootsch is, zoo ruim van opvatting, en omdat de grondslagen ervan gebaseerd zijn op bereikbare idealen.

Het is mijn doel niet om door vergelijkingen de andere godsdienstige opvattingen tot minderwaardigen te stempelen, maar ieder mensch en iedere groep leeft in een geestelijke sfeer waarin hij of zij het ideaal vermeent te hebben gevonden. Maar toch . . . als wij in een der andere sferen geleefd hebben, en wij worden, na kennisname van het evangelie zooals het moet worden nageleefd, geplaatst op den tweesprong van het geestelijk leven, dan toch springt de diepere beteekenis van de grondstellingen van het „Mormonisme” duidelĳk in het oog.

Bij 't oude, wat vader en moeder en leeraar ons geleerd hebben, straalde steeds het gezag van de enkelingen die beslag hadden gelegd op het evangelie, en dat hadden vervormd naar hunnen geest en hunne gedachte — door. Zij trachtten hunne kinderen en leerlingen te overheerschen door bijbeltekstuitleggingen die door de groote massa van de menschheid wordt geaccepteerd, omdat het hen ontsloeg van het lastige zelfonderzoek, maar niet voert naar de democratie van den geest.

Het „Mormonisme” evenwel, dat in een der moeilijkste tijdperken des levens tot mij kwam, heeft mij geleerd dat daarin opgesloten lag De Waarheid, welke eenmaal de wereld zal vervullen met al zijn Wijsheid, met al zijn geestbeschaving en zelfregeering des geestes.

Het is de steen die uitgehouwen is uit den berg en die, al rollend, verpletteren zal het spookbeeld van geestesautocratie dat de wereld heeft vervuld met Leugen en Geweld.

Het zal de hoeksteen zijn waarop Christus Zijn rijk van Liefde en Vrede zal vestigen.

Deventer, Juli 1917.

W. N. HUIGEN.

INHOUD:

Joseph Smith, de Profeet-Leeraar	blz. 273	damsche Conferentie	blz. 281
Conferentieaankondiging „	280	Rijmpreekjes	„ 286
Verslag van de Amster-		Wat ik zag en	
		wat ik leerde	„ 287

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.